

Wanié Rezső meghalt.

Szeged, október 30. (Saját tudósítónktól.) Rövid néhány napi szenvedés után, ami azonban voltaképpen haláltusa volt, csütörtökön délután 47 éves korában meghalt Wanié Rezső, a szegedi ügyvédi kar egyik díszes és megkülönböztetett tehetsége. A múlt hét péntekjén reggel szélütés érte, akkor a halálhíre is elterjedt, az ügyvédi kamarára kifizették a gyászlobogót, de a hírből korainak bizonyult. Az állapota súlyos volt, de nem látszott reménytelennek. A szél a baloldalát érte, de három nap múlva már tudta mozgatni kezét-lábát, közben tiszta pillanatai is voltak. A szélütés azonban sokkal erősebb volt, mint amilyennek látszott, közben komplikációk támadtak s ezeket nem bírta ki az izmos testalkatú de egyébként gyöngye idegzett ember. Voltaképpen a szíve ölte meg, az a sok izgalom, amit esztendőnk során ki kellett állania. Bíró volt, a legtrikábbak, a legjobbak közül. Páratlanul éles esze, nagy tudása nem ismert akadályt, játszva oldotta meg a legbonyolultabb problémákat és soron kívül érte az előléptetés megtisztelése.

Fanatikus kereste az igazságot és amennyire halandó ember képes rá, meg is találta. Az elítélteit, a pörvesztéseket sem tudták rá haragudni, mert a paragrafusokon messzire túl szóltak az ő klasszikus okfejtései, meggyőző érvei s megnyugvást akart és tudott kelteni mindenkiben.

Aztán elérkezett oda, hogy a maga igazáért is harcolnia kellett s ha a legkisebb ügyben is legértékesebb fegyvereit használta, most a megfeszített idegrendszer ritka damaskusi pengéjével szállt harcba. Ugy indult a dolog, hogy ő is áldozata lesz annak a gyűlölködő szellemnek, amely a konjunkturák eidejében ágról ágra szállva hirdette, hogy új életet akar teremteni, pedig csak inkább rombolt.

Wanié Rezsőt kommunizmussal vádolták, hivatalától felfüggesztették, megjáratták vele a kálváriát. A fegyelmi bíróság, amelyet nem vezethetett animozitás, mindenben tisztázta és hiábavalónak bizonyult az áskálódó tehetségtelenek, kárörvendők, nagyotmondók igyekezete. Az a fegyelmi bíróság tisztázta teljes elégtétellel őt, amelyik szintén fanatikusa az emberi jogok védelmének és az igazságnak.

De amíg idáig ért, végig kellett szenvednie a méltatlan megbántások, a nagyképtiségek, az emberi komiszságok egész skáláját. Látszólag tűrte könnyen, panasz nélkül, visszavonult szegénységben, csak belülről rágta a szívet, pedig az sohasem volt különösen erős. Akkor se szeretett beszélni az emberiségnek erről a különös fajtajáról, amikor végre megkapta az elégtételt, visszahelyezték állásába és bámulatraméltó módon úgy közeledtek feléje régi áskálódók, mintha mi sem történt volna.

Nem akart többé bíró maradni, nyugdíjaztatta magát s ügyvédi irodát nyitott, hogy a szegények, az elnyomottak, az üldözöttek ügyének szentelje páratlan munkabírását, agyának minden kincsét. Érezte, hogy szükségük van rá s ez az ő igazi helye, itt válhat nagy tömegek hasznára.

Néha rövidebb megszakításokkal huszonnégy órát is dolgozott s hajnal felé, ültében, szundított karosszékeben egy-két órát, hogy ereje legyen a következő napi munkára. Szórakozása a színház volt, főleg a magasabb irányú zene, társasága a legszűkebbre szabott. Mindössze néhány jóbarát, aki tudja és méltányolja, hogy mi a szenvedés.

Egy ügyvéd-társa mondta, maga is kiváló ember, tehát annál értékesebb ajkairól a kartárs értékelése:

— Olyan rövid az élet, annyi baj van a világon, hogy érthetetlen, miért vannak rossz emberek is, miért bántották annyit Waniét.

Aztán kialakult a másik megállapítás is vele kapcsolatban.

— A világon mindent megbocsátanak; különböznek olyanok, akik egymásnak anyagi kárt okoztak, megengesztelődik a sértett azzal szemben, aki testi fájdalmat okozott neki, csak más tehetségét, sikerét nem szokás megbocsátani.

Szomorú, újból aktuálisá vált örök igazság ez az emberszerető, kedves tréfát, évődést kereső, ártatlan szórakozásokon mulató, előzékeny, mindenkivel szinte a tulzásig udvarias sziporkázóan elmés Wanié Rezső koporsója előtt. Vád van a szenvedések után kisimult arcán mindenki ellen, aki a maga hasznáért mindenre képez, míg végre megfordul az Isten soáféle bogarával tarkázott boindos élet és őt magát

gázolja le.

Csütörtök reggel, mikor nagyon súlyos volt már az állapota, gyerekkori bizalmas jóbarátja és iskolatársa, *Prelog* József piarista gimnáziumi rektor ellátta a halotti szentségekkel. Tudja, miért van ott a jóbarát, utolsó erejével

A miniszterelnök védelmezi a házzsabályrevíziót.

Budapest, október 30. (Saját tudósítónk telefonjelentése.) A házzsabályrevízió-bizottság ma délután folytatólagos ülést tartott. Az ülés megnyitása után *Bethlen* István gróf miniszterelnök szólalt fel. Beszédét azzal kezdte, hogy a házzsabályrevízió nem a kormány tervezete, hanem *Örffy* Imre indítványa. Kijelenti azonban, hogy ennek alapelveivel azonosítja magát. Ma elkerülhetetlennek látja a házzsabálykérdés elintézését. Aki a nemzetgyűlés jelenlegi ülését objektíve szemléli, megállapíthatja, hogy nemcsak a nemzetgyűlésnek, hanem a nemzet tekintélyének megóvása szempontjából is kívánatos a házzsabálymódosítás. Elsősorban feltétlenül szükségesnek tartja a durva hang, a személyeskedés és a botrányok kiküszöbölését. A másik szempont, amely irányadó, az, hogy a nemzetgyűlés nem tud abban az ütemben dolgozni, mint ahogyan kellene. A nemzetgyűlés munkaképessége ma teljesen egyes képviselők önkényétől függ, vagyis attól, hogy az illetők a vita során mennyit hajlandók, illetve akarnak beszélni.

Ma csak 20—30 embernek van a nemzetgyűlésen beleszólási joga de facto. A többi — ideértve az ellenzék egy bizonyos részét is — némaságra van kárhóztatva. Különösen sérelmes ez a kormányt támogató pártokra nézve, mert ezek az idő előrehaladotsága folytán legtöbbször kénytelenek a tivatól elállani, vagy tartózkodni azért, hogy az illető tárgy befejezhető legyen.

Bizonyára tudomással bír a bizottság a szélsőségek nagy propagandájáról az országban. Ezt a propagandát igen erősen aláfamasztják

még kimondott néhány szót:

— Nem loptam, nem vételtem senkinek... Ez volt az utolsó gyónása, ebben az egész életében, amely másokkal csak viszonyozatlan jó cselekedett. Övegyén és Nina nővérén kívül két gimnazista fia gyászolja.

azok a rendkívül sajnálatos jelenségek, amelyek a parlament ülésein nap-nap után megismétlődnek: becsületsértés, rágalmazás és támadó személyeskedések. Ezt tekintni ma a legnagyobb destrúciónak és ha a destrúció fészke a parlament, akkor a kormány lehetetlenné válnék.

Ezután *Farkas* Tibor az ellenzék nevében tiltakozik az ellen a vád ellen, mintha a nemzetgyűléssel nem lehetne dolgozni. A durvaságok kiküszöbölése tekintetében hajlandó még az előadói javaslaton is tulmenő rendelkezéseket elfogadni.

Apponyi Albert gróf elismeri és mint régi parlamenti embernek neki is kétszeresen fáj, hogy a parlamentben bajok vannak. Ezek az elszomorító jelenségek azonban az egész világon jelentkeznek, aminek okát a háboru utáni eldurvulásban és azokban a nagy ellentétekben látja, amelyek a pártok közt az újabb időkben is mutatkoznak. Nem tagadja a revízió szükségességét, különösen fegyelmi szempontból. A miniszterelnök által jelzett állapotokért azonban részben a kormányra hárítja a felelősséget.

Következő felszólaló *Rassay* Károly. Kérdi a miniszterelnököt, van-e választójogi javaslata.

Bethlen István gróf: Igen van, amit rendelkezésemmel kibocsátottam.

Rassay azt tartaná helyesnek, ha a nemzetgyűlés ülészeit azonnal berekesztenék és új ülészeket kezdenének 8 óras üléssel. Kéri őt tagu albizottság kiküldetését, mely a Ház elnökségével karöltve végezné a bizottság plenáris tárgyalása előtt a szövegezés munkáját.

Kaas Albert felszólalása után az ülés véget ért

Horgosi magyarok szenvedései.

Szeged, október 30. (Saját tudósítónktól.) A tavasz óta tömegesen mennek Horgosra magyarországi szerbek, akik Jugoszlávia javára optáltak. Eddig 200 olyan család telepedett le a hajdan virágzó szomszédos magyar községben s a hatóságok agrárreform céljaira lefoglalt Kárász-uradalomban s a Reök Iván-féle birtokon helyezte el őket.

A napokban — mint már jelentettük — újabb 36 szerb család kelt utra Szőregről, Deszkről és a gyálai határból, szintén Horgosra vándoroltak, ezeknek azonban a birtokon már nem jutott szállás. A hatóságok elhatározták hát, hogy a községben helyezik el őket s megbizták a falu rendőrségét, hogy írja össze a fölösleges, meg az üres lakásokat.

A rendőrség ennek e'get is tett s összeírta a legszegényebb magyarok lakását, mint — szerinte — fölöslegeseket. Olyan emberek váltak hajléktalanokká, akik egy két szobában huzták meg magukat családotól. A betelepítés módját pedig orvosi bizonyítványok illusztrálják.

Széplál Pál földmives panaszt emelt a községházán, hogy hozzá is beraktak egy optált családot. Erre a rendőrök a teljes idei paprika-

termését és butorzatát kirakták a zuhogó esőbe, őt és a lányát pedig megverték.

Eldöngélték *Koza* Mihályt is, mivel az elrekvirált szoba ku'csa nem volt nála, mikor a rendőrség megjelent.

Berényi Istvánnét, egy 70 éves öregasszonyt, annyira megverték, hogy szóta súlyos beteg. Lisztjét, paprikáját, butorzatát szétszórják az udvaron.

Reisz Gergely kádármestertől a műhelyét vették el, kész áruit, edényeit az udvarra dobták. *Csepregi* Ferenc rokkant fényképésznek szintén műhelyébe kerültek az optáltak. *Fodor* Miklós-nak távollétében feltörték a lakását, butorait kirakták, hogy a jövevények kapjanak helyet. A legnagyobb elkeseredést az okozza Horgoson, hogy azokat, akiknek négy-öt szobás a lakásuk, nem bántják. Ezek nyilván szót tudnak érteni a rendőrséggel, amely a régi orosz rendszer hagyományain nőtt fel. Viszont feljelentést nem mernek tenni, mert megfenyegették a kárvalottakat, hogy panaszkodás esetén őket is följelentik államellenes magatartás miatt. Jugoszláviában ugyanis az állam ellen vét az, aki föl mer szisszenni a műveletlen banda baszkodása ellen.

A szegedi kenyérdrágaság.

A hatósági üzem fokozta a termelést s ezért a pékek panaszos küldöttségben jártak a polgármesternél.

Szeged, október 30. (Saját tudósítónktól.) A város fogyasztóközönsége siralmasan tapasztalta a kenyérárak gyors és tetemes emelkedését. Ezt a Szeged is szövéttette, szigoruan teljesítve azt a köteleességet, hogy a nagyközönség fontos érdekeit lelkiismeretesen szolgálja. A város hatósága sem találta méltányosnak a pékek által megzabott újabb, magas árakat s ezért felfokozta a városi kenyérüzem termelését és lehetővé tette, hogy most, amíg a drágaság tart, mindenki a városi üzemtől szerezhesse be a kenyérszükségletét. A városi termelés eddig igen korlátozott volt s csak a jótékonyági intézmények, kórház, szegényház stb. és az ingyenkenyeres szegények ellátására

szorított. Természetes, hogy a városi üzemfokozás konkurensévé vált a pékeknek, de a hatóságnak egyenesen ez volt a célja, mert így akar gátat vetni a kenyérdrágításnak.

A pékek a hatósági intézkedést igazságtalannak találták és egy csoportjuk sérelmesnek tartotta a Szeged felszólalását is a közönség érdekében. Ennek a csoportnak ellentük való érvei, amelyeket itt készséggel közlünk, a következők: 1. A buza- és lisztárak emelkedése szükségessé tette a kenyérárak emelését is. 2. Mindennek az ára emelkedik, miért csak éppen a pékeknek volna tilos az árakat arányosan fölemelni? Miért szólal fel a Szeged éppen csak a pékek ellen, holott nekik is meg kell